نگاهی کوتاه به تاریخ ورود سینما به مشهد و روزگار رفته بر آن

سیمای مخدوش پیرمرد صدساله

حسین بیات| مشهد صد سال پیش یک خیابان مدرن دارد به اسم ارگ که نخستین سینماها در آن پا می‌گیرند و هرسال هم بر تعدادشان افزوده می‌شود. آن چنان‌که یک راسته یا دالان سینمایی شکل می‌گیرد؛ دالانی که خاطرات نخستین فیلم‌ها، رونق گیشه‌ها و هیجان نشسته توی چشم مردمان زل‌زده به پرده جادو همیشه جزو قشنگ‌ترین تصاویرش بودند؛ تصاویری که با فرسوده و تخریب شدن آن سینماها اکنون دیگر به چند خاطره در پس ذهن موسپیدکرده‌های مشهدی تبدیل شده‌اند. روز سینما سبب شد خیابان تاریخ را در این دالان قدم بزنیم و برایتان از سینماهای مشهد قدیم بگوییم.

تصویرسازی سردر سینما فردوسی مشهد کاری از محمود آزادنیا، به سفارش شهرآرا

تالار «اعتبار السلطنه»؛ ۱۲۸۶ تا ۱۳۰۶

مشهد اواخر قاجار سینما ندارد. البته پیش از آنکه موسی خان اعتبارالسلطنه، از صاحب‌منصبان قشون قزاق و رئیس قورخانه مشهد (کارخانه اسلحه‌سازی)، آن را ایجاد کند. او که در کوچه حمام ارگ تالاری داشته، هراز چندگاهی در آن برنامه‌ای برای اعیان و اشراف شهر برگزار می‌کرده است؛ از جمله این برنامه‌ها نمایش فیلم‌هایی بوده است که به‌واسطه یک آپارات هندلی بر یک پرده گچی نمایش می‌داده‌اند. دو سالی طول می‌کشد که پای دیگران نیز به‌واسطه پرداخت پنج شاهی به برنامه نمایش فیلم تالار اعتبارالسطنه باز می‌شود و به‌این‌ترتیب نخستین سینمای مشهد شکل می‌گیرد. گویا استقبال خوب است، آن‌قدر که در سال ۱۲۹۲، این تالار، سینمایی دائمی می‌شود. در سال ۱۳۰۶ اما با ساخت سینماهای تازه، تالار از رونق می‌افتد و تنها با نام کلوپ اعتبارالسلطنه به حیات خود ادامه می‌دهد تا اینکه بعدها به اداره اسناد مشهد تبدیل می‌شود.

سینما تابستانی «باغ ملی»؛ ۱۲۹۹ تا ۱۳۱۸

در سال ۱۲۹۹ جنب دیوار ارتش در باغ‌ملی، به همت صادق خان تارتار و شخصی به نام شازده فضایی با گونی دیوارکشی می‌شود و در آن فیلم‌های روسی نمایش می‌دهند و نمایش و آکروبات نیز اجرا می‌کنند. نمایش پیوسته فیلم غیرناطق در این مکان که حدود چهارصد صندلی داشته است سبب می‌شود عنوان سینما بگیرد و تا سال ۱۳۱۸ با نام سینما باغ‌ملی دایر بماند.

تماشاخانه «باغ نادری»؛ حدود ۱۳۰۰ تا ۱۳۱۰

شخصی به نام نیکلا گریگوریان نیز در تماشاخانه باغ‌نادری پرده‌ای نصب کرده بوده و هراز چندگاهی برای عموم فیلمی نمایش می‌داده است. این تماشاخانه عملا تا سال ۱۳۱۰ سالن تئاتر و سینما است؛ البته در سال‌های بعد به‌طور پراکنده نمایش فیلم هم دارد اما با حضور سینماهای اختصاصی به‌کلی فراموش می‌شود.

سینما «ملی» (نام‌های بعدی: هما، استقلال و جام‌جم)؛ ۱۳۰۵ تا حدود ۱۳۷۰

سینما ملی اولین سینمای دائمی مشهد است که با عنوان سینما دایر می‌شود. شخصی به نام نیکولا گریگوریان، کافه رستوران خرم در انتهای باغ‌ملی را برای ساخت سینما مناسب می‌بیند و مالک رستوران (حسن بیک) را برای شراکت در ساخت آن راضی می‌کند. آن‌ها با خرید انبارهای مخروبه پشت مغازه‌های حاشیه خیابان، سینما ملی را در نیمه اول سال ۱۳۰۵ تأسیس می‌کنند که تا سال ۱۳۰۷ با همین نام دایر است. در این سال ۳۳ تن از ارامنه که در رأس آن‌ها آرسن منگاساریان قرار دارد، شرکت سهامی خاص سینما خراسان را تشکیل می‌دهند و سینما ملی را می‌خرند. سهام‌داران جدید فضای سالن را گسترش می‌دهند تا سینمایی مجهزتر با ظرفیت ۹۰۷ صندلی بسازند. نام سینما را هم تغیر می‌دهند: سینما «هما». سینما هما پس از مصادره در سال ۱۳۵۹ تعطیل و در سال ۱۳۶۶ با نام سینما «استقلال» بازگشایی می‌شود. چندی بعد هم با نام سینما «جام‌جم» به اجاره بخش خصوص در می‌آید، اما چند سال بعد به‌دلیل نداشتن ایمنی ابتدا تعطیل و سپس تخریب می‌شود.

سینما «مایاک» (نام بعدی: فردوسی)؛ ۱۳۰۵ تا ۱۳۶۵

مادام روزیک توماس که سالن اپرایش به نام مایاک درست روبه‌روی عمارت چهارطبقه قرار داشته است، پس از تأسیس سینما ملی به فکر می‌افتد با همفکری و همکاری وارطان دانیال پطروسیان که تأمین‌کننده فیلم مشهد است، تغییرات مختصری در سالن خود ایجاد کند و سینمایی راه بیندازد. به‌این‌ترتیب مالکان سینما ملی (آرسن منگاساریان، یفرم توماس و زاخار ماگسارانی) را به شراکت می‌گیرد و در سال ۱۳۰۵ سینما مایاک دایر می‌شود. ظرفیت سالن مایاک ۱۳۲۰ نفر است. به‌این‌ترتیب مشهد صاحب یک سینمای بزرگ می‌شود که پس از بازسازی به سینما «فردوسی» تغییرنام می‌دهد. سینما سال ۱۳۵۹ مصادره می‌شود و سال ۱۳۶۵ نیز بر اثر آتش‌سوزی مختصری، ناایمن معرفی و تعطیل می‌شود.

سینما «دیده‌بان» (نام بعدی: ایران)؛ ۱۳۰۶-۱۳۵۶

یک سال پس از پاگیری دو سینما در مشهد «حبیبی» که اداره‌کننده سالن بیلیارد بالای مغازه‌های حاشیه خیابان ارگ (جنب سینما ملی) است با مشارکت یکی از مهاجران روسیه به نام علی‌اف از فضای بزرگ خانه‌های متروکه پشت سینما ملی استفاده می‌کند و سینما دیده‌بان را می‌سازد که ورودی‌اش در کوچه عدلیه و خروجی آن در خیابان جنت فعلی بوده است. سینما دیده‌بان که نمی‌تواند در رقابت با دو سینمای شرکت سینماهای خراسان، فیلم‌های مناسبی را به نمایش بگذارد، در سال ۱۳۰۸ قافیه را می‌بازد و آرسن منگاساریان، یفرم توماس و زاخار ماگسارانی ملک آن را می‌خرند و نامش را به سینما «ایران» تغییر می‌دهند. سینما ایران یک سال قبل از پیروزی انقلاب به قاسم کمال‌شهسوار و شرکایش فروخته می‌شود و به‌این‌ترتیب اگرچه مصادره نمی‌شود، چندسال بعد با ساخت مجتمع تجاری جنت و یک هتل به‌کلی از بین می‌رود.

سینما «شاهرضا»؛ ۱۳۰۹ تا ۱۳۱۸

طبق اسناد در خیابان شاهرضا نو (آخوند خراسانی) نیز سینمایی به نام شاهرضا وجود داشته که شخصی به نام آکانوف (اوغانف) در حدود سال ۱۳۰۹ آن را تأسیس کرده است. اوغانف در بهار ۱۳۱۳ آنجا را تخلیه می‌کند و این محل با ماهی چهارصد ریال به اداره دخانیات اجاره داده می‌شود. البته روایت دیگری نیز برای این سینما وجود دارد که می‌گوید حسن‌بیک پس از واگذاری سینماملی، این سینما را در سال ۱۳۱۴ با ۳۸۰ صندلی دایر کرده و سه سال آن را سرپا نگه داشته است. به‌نظر می‌رسد این سینما پس از آکانوف (اوغانف) توسط حسن‌بیک گسترش یافته و چندسالی نیز در اختیار او بوده است تا اینکه حدودا در سال ۱۳۱۸ جای خود را به نمایندگی چرخ خیاطی سینگر می‌دهد.

سینما «توس»؛ ۱۳۱۰ تا حدود ۱۳۲۲

بالاخانه مغازه‌های فلکه آب در سال ۱۳۱۰ به‌عنوان مسافرخانه توس در اختیار زاخار ماگسارانی است؛ از این‌رو با همکاری نیکلا گریگوریانس دیوارهای آن را برمی‌دارند و با جانمایی دویست صندلی نخستین سینما را در جوار حرم می‌سازند. ازآنجاکه زاخار سهام‌دار سینماهای هما، فردوسی و ایران است، سینما توس مشکلی برای تهیه فیلم و اکران ندارد و به مدت هشت سال خوب می‌فروشد و پیوسته دایر است. چهار سال بعدی گویا سینما به اجاره واگذار می‌شود که وضعیت اکران جالبی ندارد و نهایتا در سال ۱۳۲۲ تعطیل و تخریب می‌شود تا جایش هتل سپید ساخته شود.

سینما «خیام»؛ ۱۳۱۵ تا حدود ۱۳۲۳

پنج سال پس از فعالیت توس، این‌بار علی‌اف که به‌تازگی از مشارکت سینما ملی کناره گرفته است، به‌سراغ زاخار ماگسارانی می‌رود تا در بالاخیابان و محل فعلی درمانگاه رازی، سینما خیام را با دویست صندلی دایر کنند. این سینما به‌دلیل نزدیک بودن به حرم مطهر فروش خوبی دارد اما بارها از طرف کسبه موردتهدید قرار می‌گیرد و تا سال ۱۳۲۲ حتی چندین بار دچار آتش‌سوزی و درمقطعی تعطیل می‌شود. چندی بعد بالاخره مخالفت‌های برخی از روحانیون و مردم این سالن را برای همیشه تعطیل می‌کند.

سینما «شهرزاد»؛ ۱۳۲۲ تا ۱۳۳۸

در سال ۱۳۲۳ نمایش فیلم شهرزاد در سالن اجتماعات مدرن، مجهز و بزرگ شیر و خورشید با استقبال زیادی روبه‌رو می‌شود؛ این‌گونه است که نمایش فیلم برنامه دائمی این سالن می‌شود و سینما شهرزاد با ۴۵۰ صندلی پا می‌گیرد. دو سال بعد سیدجواد منصوری سینما را دوساله اجاره می‌کند و نامش را به جهان تغییر می‌دهد اما مردم همچنان سینما را به نام شهرزاد می‌شناسند. با رفتن منصوری، سینما شهرزاد برای مدتی تعطیل می‌شود اما اجاره‌داری محمد اسکوئیان و محمودرضایی و نمایش فیلم‌های اکران اول به آن جان تازه‌ای می‌دهد. با پایان قرارداد این دو در سال ۱۳۳۸، سینما شهرزاد نیز تعطیل می‌شود اما به‌عنوان سالن تئاتر شیر و خورشید به کار خود ادامه می‌دهد.

سینما «جهان»؛ ۱۳۲۶ تا ۱۳۳۰

جواد منصوری پس از اتمام قراردادش با سینما شهرزاد، مدتی سالن سینما باغ‌ملی را اجاره و آن را با نام سینما جهان دایر می‌کند اما سینما جهان اصلی در سال ۱۳۲۶ پا می‌گیرد که او یک سالن تابستانی را در کاروان‌سرای آقای نبویان با فیلم «هزار و یک شب» افتتاح می‌کند. منصوری یک سال بعد در محل انتظار فضای تابستانی، سالن سرپوشیده‌ای را با نام جهان می‌سازد و با نمایش فیلم مصری «دختر چوپان» افتتاحش می‌کند. بدیهی است که سرگروهی سینماهای شرکت سینما خراسان (هما، فردوسی و ایران) شرایط عرض اندام را برای تک سینمای هفتصدنفره منصوری دشوار می‌کند. نهایتا او پس از سه سال در دی ماه ۱۳۳۰ سینما جهان را به وارطان دانیال پطروسیان می‌فروشد و به مکه معظمه مشرف می‌شود و کار سینما را برای همیشه کنار می‌گذارد.

سینما «متروپل»؛ ۱۳۳۰ تا ۱۳۵۹

پطروسیان پس از خرید سینما جهان، با شراکت آرمناک سانطوریان و آبکارگاسپاریان، کل ملک نبویان را می‌خرد و در محل سینما جهان، «سینما متروپل» را می‌سازد و در ۸ دی ۱۳۳۰ آن را با فیلم «مستی عشق» افتتاح می‌کند. چاپ آگهی و عکس‌های گراورشده فیلم‌ها را برای اولین بار متروپل در روزنامه‌های مشهد باب می‌کند. متروپل پس از مصادره در سال ۱۳۵۹ برای همیشه تعطیل می‌شود.

سینماهای مشهد پس از دهه ۳۰

پس از دهه ۳۰ قرن ۱۴ خورشیدی شمار سالن‌های سینمایی مشهد، هرسال فزونی می‌گیرد، آن چنان‌که در حدود سی سال تا انقلاب اسلامی ۹ سینما به این مجموع اضافه می‌شود که از آن جمله می‌توان به سینما «کریستال»، سینما «رادیوسیتی»، سینما «آسیا»، سینما «مولن‌رژ»، سینما «سعدی»، سینما «دیاموند»، سینما «آریا» و سینما «شهرفرنگ» اشاره کرد.

مشهد و سینماهای پس از انقلاب اسلامی

اگر چه موضوع ساخت سینماهای جدید در مشهد به ویژه پس از انقلاب اسلامی در مشهد و بررسی آن در این مجال نمی گنجد و در پرونده ای مجزا به آن خواهیم پرداخت، با این همه نگاهی کوتاه به ساخت سالن‌های سینمایی در مشهد، خالی از لطف نیست. نخستین سینمایی که پس از انقلاب اسلامی در مشهد سقف و ستون می خورد سینما «شهر قصه» است با عمر کوتاه شش ساله. این سینما در ۲۳ شهریور ۱۳۷۳ به همت حسین پورحسین، سیدمهدی هاشمی قدمگاهی و طاهر رجبی اولین سینمای پس از انقلاب مشهد است و با ظرفیت دویست صندلی در منطقه گلشهر به بهره‌برداری می‌رسد. این سینما با نمایش فیلم «ضربه آخر» کارش را شروع می‌کند و به دو صورت آپارات و ویدئوپروژکشن اکران‌های خود را ادامه می‌دهد. چند سال بعد اما با تغییر مدیریت، فقط نمایش ویدئویی در دستور کار این سینما قرار می‌گیرد که همین مسئله در نهایت منجر به تعطیلی آن در سال ۱۳۷۹ می‌شود. دومین سینما «سیمرغ» است. این سینما که در سال ۱۳۷۷ به بهره‌برداری می‌رسد، چون در فاز اول خود پنج سالن نمایش مجزا دارد، عنوان نخستین پردیس سینمایی ایران را می‌گیرد. «بهمن»، «مهران» (بعدها مجتمع تجاری می‌شود) و «پیروزی» دیگر سینماهای پس از انقلاب هستند. با این همه، می‌توان به بازسازی سینما هویزه و تبدیل آن به یکی از روزآمدترین پردیس‌های سینمایی کشور در دهه ۸۰ خورشیدی اشاره کرد. همچنین بازسازی هایی در سینما آفریقا مشهد در میانه دهه ۸۰ خورشیدی صورت گرفت. اما در دهه ۹۰ خورشیدی روند ساخت پردیس‌های سینمایی در مشهد رونق گرفت که از آن جمله می توان به احداث و بهره‌برداری از پردیس سینمایی اطلس، پردیس سینمایی گلشن، سینما پارک بازار، پردیس سینمایی برفی، پردیس سینمایی ملل و پردیس سینمایی مهر کوهسنگی در مشهد نام برد.

نمایی از سینما انقلاب

نمایی از سینما ارشاد

افتتاحیه سینما سعدی

نمایی قدیمی از سینما هویزه

روایتی از تخریب سینماهای مشهد به ویژه از دهه ۷۰ تا امروز

سکانس زوال بر پرده سینما

رضا سلیمان‌نوری| شاید بارزترین و پرتکرارترین نمونه از عکس‌العمل منفی به تخریب بناهای هویتی و قدیمی، واکنش مردم مشهد به حذف سینماهای خاطره‌ساز شهر از صفحه هستی در چهارچوب برخی طرح‌های توسعه شهری است؛ اقدامی که در سال‌های اخیر به‌تکرار رخ داده است و مسئولان امر هیچ پاسخ قانع‌کننده‌ای در برابر واکنش منفی مردم و اهل فرهنگ نداشته اند و در برخی موارد با بیان دلایلی که قانع‌کننده نبوده دست به توجیه عمل خود زده‌اند. فرارسیدن روز ملی سینما بهانه‌ای شد تا اوراق متعدد کتاب تخریب سینماهای مشهد را ورق بزنیم و تنها با بازگو کردن آنچه بر سر برخی سینماهای مشهد از ابتدای دهه ۷۰ به‌این‌سو رفت، به بخشی از فضاهای عمومی خاطره‌ساز شهر که الان دیگر وجود خارجی ندارند ادای دین کنیم. با اندکی ملاحظه و تأمل دست‌اندرکاران عمرانی و اقتصادی مشهد این فضاها هنوز می‌توانستند مکانی برای پمپاژ فرهنگ به جامعه باشند.

وقتی سخن از سینماهای تخریب‌شده مشهد به میان می‌آید، بدون شک نخستین اسامی که در ذهن اغلب سینماروها و اهل فرهنگ مشهد نقش می‌بندد، دوگانه آریا و آسیا یا بهتر بگوییم قدس و آسیاست. دلیل این تداعی ذهنی هم فاصله زمانی کم تخریب این مجموعه‌های فرهنگی با زمان حاضر و البته نزدیک بودن زمان تخریب آن‌ها به یکدیگر است. سینما آسیا ۲۸ خرداد ۱۴۰۰ و سینما قدس (یا بهتر بگوییم مجموعه سینمایی قدس) ۳۱ خرداد ۱۴۰۰ به‌طور کامل تخریب شدند. این در حالی بود که از یک سو مسئولان بارها برای بازسازی سینما آسیا - به‌عنوان یگانه سینمای کامل و دارای قابلیت باززنده‌سازی خیابان ارگ یا امام خمینی(ره) - قول مساعد داده بودند و سینما قدس هم علاوه بر کاربرد هنری فرهنگی یکی از مکان‌های رویدادهای انقلاب اسلامی در مشهد محسوب می‌شد، زیرا در ۲۶ مرداد ۱۳۵۷ بیست‌ونهمین حریق سریالی سینماهای ایران در دوران مبارزات ضدرژیم پهلوی در آن رخ داد و سه نفر جان باختند. حدود یک سال قبل از نابودی کامل دو سینمای قدس و آسیا در روز ۳۰ اردیبهشت ۱۳۹۹ هم تیغ تیز سازندگان بناهای جدید، یکی دیگر از سینماهای قدیمی مشهد (یعنی سینما مولن‌روژ) را قربانی کرده بود تا یک مجتمع تجاری جانشین این مکان فرهنگی شود. سینما مولن‌روژ در کوچه مجاور استانداری قرار داشت و آخرین سینمای محدوده ارگ مشهد محسوب می‌شد و به‌دلیل پخش دوفیلم برای مخاطب در ازای گرفتن بهای یک بلیت در بین سینماروها به سینمای «دوفیلم با یک بلیت» معروف بود.

یکی دیگر از سینماهای خاطره‌ساز مشهد که در دهه‌های اخیر تخریب شده و جای خود را به بنایی تجاری اقامتی و درحال ساخت داده سینما کریستال است که البته پس از انقلاب ابتدا به ارشاد و سپس شهر تماشا تغییر نام داد. این سینما که در زمان احداث در محل سابق شهرداری مشهد عنوان مدرن‌ترین و لوکس‌ترین سینمای شهر را در اختیار داشت، بیش از هرچیز در ذهن اهالی فرهنگ به‌عنوان سینمای کودکان و نوجوانان شهر حک شده است، و به‌همین‌دلیل هم در خاطرات دوران کودکی بسیاری از متولدان دهه‌های ۵۰ و ۶۰ مشهد جایگاه ویژه‌ای دارد و اغلب آنان هنگام عبور از خیابان امام خمینی(ره) و رسیدن به محدوده سه‌راه پاسداران با افسوس به بنای اقامتی نیمه‌ساخته‌شده به جای این سینما می‌نگرند.

سینما متروپل که در مجاورت سینما شهر قصه قرار داشت، دیگر بنای فرهنگی شهر مشهد است که قربانی ساخت‌وسازهای جدید اقتصادی شهر شد و بخشی دیگر از مجتمع اقامتی درحال ساخت ابتدای خیابان پاسداران روی زمین این بنا ایجاد شد.

سینما ایران دیگر سینمایی است که قربانی ساخت‌وسازهای نوین مشهد در دهه ۷۰ قرن ۱۴ خورشیدی شد. این سینما که ابتدا دیده‌بان نام داشت، پس از غائله خرداد ۱۳۷۱ مشهد، تخریب و به مجتمع تجاری و هتل تبدیل شد تا یکی دیگر از بناهای هویتی شهر (که به‌دلیل مجاورت با کافه «داش آقا» پاتوق بسیاری از اهالی فرهنگ و هنر مشهد بود) به مکانی با کاربری غیرفرهنگی تبدیل شود. سینماهای پیام (در مجاورت مجموعه خواجه ربیع) و رسالت (در خیابان رسالت منطقه طلاب) هم دیگر سینماهای شهر مشهد بودند که در رقابت فرهنگ و اقتصاد قربانی شدند و به مکان‌های تجاری تغییر وضعیت دادند. این دو سینما هرچند نسبت به سینماهای محدوده خیابان ارگ عمر بسیار کمتری داشتند، به‌دلیل مکان جغرافیایی احداث آن‌ها در ایجاد بخش بزرگی از خاطرات جمعی طیف وسیعی از مردم مشهد نقش داشتند. همچنین نباید سینما ملی (که در طول زمان نام‌های هما، استقلال و جام‌جم را بر سر در خود دید) و نیز سینماهای مایاک (یا فردوسی) و رادیوسیتی (یا انقلاب) را فراموش کرد. این سینماها که هرکدام سازنده بخشی از خاطرات اهل فرهنگ مشهد در دهه‌های متعدد بودند، هرچند هنوز به‌طورکامل قربانی ضعف اقتصادی چرخه فرهنگ نشده‌اند و از هرکدام دری در حاشیه خیابان امام خمینی(ره) دیده می‌شود، باتوجه به نگاه اقتصادی حاکم بر مالکان کنونی زمین آن‌ها هر روز ممکن است خبر تغییر آن‌ها به مجموعه‌ای اقتصادی یا اقامتی، رسانه‌ای شود.

سرانجام باید از سینما بهمن هم به‌عنوان یکی دیگر از بناهای قربانی‌شده در برتری اقتصاد بر فرهنگ نام برد، بنایی که در سال‌های پس از انقلاب در جاده کلات مشهد ساخته شد تا طلایه‌دار امور فرهنگی در این بخش از شهر باشد اما پس از چند سال فعالیت به بنایی خالی از فعالیت فرهنگی بدل شد که تنها نمایی از سینما را از گذشته به یادگار دارد.

سینما مهران هم در این چرخه قرار می‌گیرد. این سینما که اوایل دهه ۸۰ قرن ۱۴ خورشیدی در منطقه قاسم‌آباد مشهد ایجاد شد تا علاقه‌مندان به هنر هفتم ساکن این بخش از شهر را از رفتن به سایر نقاط شهر بی‌نیاز کند هم تنها چندسالی به فعالیت خود ادامه داد و بسیار سریع‌تر از آنچه اهل فرهنگ و حتی اقتصاد تصور می‌کردند تبدیل به یک مجموعه تجاری شد تا نشان دهد در روزگار کنونی اقتصاد بر فرهنگ مقدم است.

حال که از همه سینماهای قربانی شده طی سی سال اخیر در مشهد و در جنگ بین اقتصاد و فرهنگ نام بردیم، بد نیست اشاره‌ای هم به سینما شهر قصه گلشهر داشته باشیم. این سینما توسط مرحوم حسین پورحسین سرمایه‌گذار اولیه‌اش تخریب شد تا در جای آن مجموعه‌ای فرهنگی و هنری احداث شود که به‌دلیل تغییر شرایط اقتصادی جامعه محقق نشد و اکنون و باگذشت چند سال از فوت مرحوم پورحسین تنها یک فضای محصور شده از آن باقی مانده تا بازهم مهر تأییدی باشد بر برتری اقتصاد نسبت به فرهنگ در شرایط کنونی جامعه.